Biblioteka

BESKRAJNI SVET FANTASTIKE

Urednik

Borislav Pantić

Naslov originala
Andrzej Sapkowski
"Ostatnie życzenie"

Copyright © 1993, by Andrzej SAPKOWSKI
Published by arrangement with Literary Agency "Agence de l'Est"
Copyright © 2011 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

ISBN 978-86-7702-234-1

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se reprodukovati, umnožavati, preštampavati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2012.

Andžej Sapkovski

POSLEDNJA ŽELJA

S poljskog prevela
Vesna Milutinović-Đurić

Čarobna knjiga

GLAS RAZUMA 1

Došla mu je pred zoru.

Ušla je veoma oprezno, tiho, koračajući bešumno, ploveći kroz odaju poput utvare, poput priviđenja, i jedini zvuk koji je pratio njeno kretanje dolazio je od ogrtača koji se otirao o nagu kožu. A ipak je baš taj slabašni, jedva čujni šum probudio vešca, ili ga je možda samo trgnuo iz polusna u kom se monotono ljuljao, kao u vodenom bezdanu, plutajući između površine i dna mirnog mora, usred lako zatalasane morske trave.

Nije se mrdnuo, nije čak ni zadrhtao. Devojka je dolepršala bliže, zbacila ogrtač, i polako, kolebljivo, naslonila savijeno koleno na ivicu ležaja. Posmatrao ju je pod spuštenim trepavicama, i dalje ne odajući da je budan. Devojka se oprezno uspela na postelju, preko njega, obgrlivši ga nogama. Oslonjena na ispružene ruke, lako mu je milovala lice kosom koja je mirisala na kamilicu. Odlučna i pomalo nestrpljiva, nagnula se i vrškom grudi dotakla njegove kapke, obraze, usne. Osmehnuo se, uzimajući je za ruke, veoma sporo, pažljivo, nežno. Uspravila se, bežeći od njegovih prstiju, ozarena, osvetljena, prekrivena svojim sjajem u magličastoj svetlosti svitanja. Pomerio se, ali mu je odlučnim pritiskom obema rukama zabranila da promeni položaj, laganim, ali sigurnim pokretima bedara tražila je odgovor.

I odgovorio joj je. Nije se više povlačila pred njegovim rukama, zabacila je glavu unazad i protresla kosu. Koža joj je bila hladna i iznenađujuće glatka. Oči s kojima se susreo kada je približila svoje lice njegovom bile su velike i tamne, kao oči rusalke.

Lagano zaljuljan, tonuo je u more kamilice, koje se uzburkalo i zašumilo, izgubivši spokoj.

VEŠTAC

I

Pričalo se posle da je taj čovek stigao sa severa, od Užarske kapije. Išao je peške, i na uzdi vodio natovarenog konja. Bilo je kasno popodne i dućani užara i sarača već su bili pozatvarani, a uličica pusta. Bilo je toplo, a on je na sebi imao crni plašt prebačen preko ramena. Privlačio je pažnju.

Zaustavio se pred gostionicom „Stari Narakort“, postojao koji trenutak, osluškivao vrevu glasova. Krčma je, kao i uvek u to doba, bila puna ljudi.

Neznanac nije ušao u „Stari Narakort“. Povukao je konja dalje niz ulicu. Tamo je bila druga krčma, manja, zvala se „Kod Lisca“. Bila je prazna. Krčma nije bila na najboljem glasu.

Nad buretom kiselih krastavaca krčmar podiže glavu i pogledom odmeri gosta. Ne skidajući sa sebe plašt, neznanac je stajao ispred šanka kruto, nepomično, i ćutao.

– Šta ćeš?

– Pivo – reče neznanac. Imao je neprijatan glas.

Krčmar obrisa ruke o platnenu kecelju i napuni glinenu kriglu. Krigla beše okrnjena.

Neznanac nije izgledao staro, ali kosa mu je bila gotovo sasvim bela. Ispod plašta je nosio izlizani kožni prsluk, ušniran pod vratom i na ramenima. Kada je svukao plašt, svi primetiše da za pojasom na leđima nosi mač. Nije u tome bilo ničeg čudnog, u Vizimi su gotovo svi hodali s oružjem, ali niko mač nije nosio na leđima, kao luk ili tobolac.

Neznanac ne sede za sto, među malobrojne goste, već ostade da stoji kraj bureta, gledajući u krčmara prodornim očima. Uze gutljaj iz krigle.

– Tražim sobu za konačenje.

– Nema – progunđa krčmar, gledajući u čizme gosta, prašnjave i kaljave. U „Starom Narakortu“ pitaj.

– Radije bih ovde.

– Nema – krčmar je konačno prepoznao akcenat neznanca. Bio je to Riv.

– Platiću dobro – reče neznanac tiho, gotovo nesigurno.

I upravo tada započeo je čitav taj užasan događaj. Jedan dugajlija rošavog lica, koji s neznanca nije skidao natmureni pogled još od časa kad je ovaj ušao u krčmu, ustade i priđe buretu. Dvojica koja su ga pratila stadoše iza, na ne više od dva koraka.

– Nema mesta, huljo, rivska vucibatino – krkljao je rošavi, stojeći odmah uz neznanca. – Ovde u Vizimi takvi kao ti nam ne trebaju. Ovo je čestito mesto!

Neznanac uze svoju kriglu i odmače se. Pogledao je krčmara, ali ovaj skrenu pogled. Nije mu bilo na pameti da brani jednog Riva. Uostalom, ko je uopšte voleo Rive?

– Svaki Riv je lopuža – dobacio je rošavi, bazdeći na pivo, beli luk i srdžbu. – Čuješ li ti, kopile, šta ja govorim?

– Ne čuje, od balege u ušima – reče jedan od dvojice iza, a drugi se grohotom zasmeja.

– Plaćaj i gubi se! – dreknu rošavi. Neznanac ga tek tada pogleda.

– Kad popijem pivo.

– Mi ćemo ti pomoći – prosikta dugajlija i izbi Rivu kriglu iz ruke. Držeći ga za ruku, istovremeno je zarivao prste u remen koji je iskosa presecao grudi neznanca. Jedan od dvojice zamahnu pesnicom. Neznanac se savi u mestu, izbacujući rošavog iz ravnoteže. Mač zasikta u kaniji i kratko zablesnu pod svetlom uljanica. Odjednom je sve uzavrelo. Vika. Neko od gostiju strovali se ka izlazu. Stolica

tresnu o pod, gluvo dubnuše o pod glineni sudovi. Drhtavih usta, krčmar je gledao u jezivo rascepljeno lice rošavog, koji se, držeći se za ivicu bureta, spuštao, nestajao, kao da tone. Druga dvojica ležala su na podu. Jedan nepokretno, dok se drugi povijao i trzao usred narastajuće tamne lokve. U vazduhu je vibrirao, parajući uši, tanki, histerični ženski vrisak. Krčmar zadrhta, zadrža dah, i poče povraćati.

Neznanac se povuče uza zid. Stegnut, napet, na oprezu. Mač je držao oberučke, prevlačeći vrhom sečiva po vazduhu. Niko se nije mrdao. Strahota se, kao hladno blato, uhvatila po obrazima, svezala udove, zapušila grla.

Stražari upadoše u krčmu uz tresak i zveket, njih trojica. Mora da su bili negde u blizini. Držali su spremne toljage za pojasevima, ali ugledavši trupla, smesta isukaše mačeve. Riv stajaše prilepljen leđima uza zid, levom rukom izvlačeći bodež iz sara.

– Bacaj to! – povika jedan od stražara uzdrhtalim glasom. – Bacaj to, razbojniče! Ideš s nama!

Drugi stražar odgurnu sto koji mu je smetao da se približi Rivu s bočne strane.

– Trči po ljude, Perčine! – viknu ka trećem, koji se držao bliže vratima.

– Ne treba – reče neznanac, spuštajući mač. – Poći ću sam.

– Poći ćeš, pseto, ali na užetu – prodera se onaj što drhtaše. – Bacaj mač, da ti njušku ne razvalim!

Riv se ispravi. Hitro primi sečivo pod levu mišku, a desnom, podignutom uvis, na stranu ka stražarima, iscrta brzo u vazduhu komplikovani znak. Blesnuše klinovi, kojima su sve do lakata gusto nabijeni bili rukavi kožnog kaftana.

Stražari se smesta povukoše, zaklanjajući glave podlakticama. Neko od gostiju naglo ustade, ostali ponovo poleteše ka vratima. Žena još jednom zavrišta, prodorno, divlje.

– Poći ću sam – ponovi neznanac zvonkim, metalnim glasom. – A vas trojica ispred. Vodite me kaštelanu. Put ne znam.

– U redu, gospodine – procedi stražar, spuštajući glavu. Krenu ka izlazu, osvrćući se nesigurno. Druga dvojica žurno krenuše za njim. Neznanac ih je pratio, držeći mač u kaniji, a bodež u sari. Dok su prolazili kraj stolova, gosti sakrivaše lica skutevima kaputa.

II

Velerad, kaštelan Vizime, češkao je bradu i razmišljao. Nije bio sujeveran, niti bojažljiv, ali mu se nije sviđalo da ostaje sam s belokosim. Najzad se odlučio.

– Izađite – naredi stražarima. – A ti sedaj. Ne, ne tu. Malo podalje, ako ti je volja.

Neznanac sede. Više nije nosio mač, niti crni plašt.

– Da čujem – reče Velerad, igrajući se teškim buzdovanom koji je ležao na stolu. – Ime mi je Velerad, kaštelan sam Vizime. Šta mi ima kazati tvoje razbojničko visočanstvo pre nego što krene u tamnicu? Trojica mrtvih, pokušaj bacanja čini, nije loše, uopšte nije loše. Za takve stvari kod nas u Vizimi se nabija na kolac. Ali ja sam čovek pravedan, saslušaću šta imaš da kažeš. Govori.

Riv je raskopčao gunj i izvukao iz njega svitak od bele jareće kože.

– Po raskrsnicama i gostionicama kačili ste ovo – reče tiho. – Je l' istina što je napisano?

– A – promrmlja Velerad, gledajući u rune utisnute u kožu. – O tome je reč. Nisam se odmah setio. Istina, dabome da je istina. Ima i potpis: kralj Foltest, gospodar Temerije, Pontara i Mahakama. Znači da je istina. Ali poslanice su jedno, a zakon je drugo! Ovde, u Vizimi, pridržavam se zakona i reda! Ubijanje ljudi neću dozvoliti, jesi razumeo?

Riv klimnu glavom kao da je razumeo. Velerad ljutito zabrekta.

– Imaš li znak vešca?

Neznanac ponovo posegnu rukom u procep prsluka i iskopa okrugli medaljon na srebrnom lančiću. Na medaljonu je bila prikazana vučja glava s iskeženim zubima.

– Imaš li kakvo ime? Može biti bilo koje, ne pitam što me zanima, nego da olakšamo razgovor.

– Zovem se Geralt.

– Može i Geralt. Iz Rivije, rekao bih po naglasku?

– Iz Rivije.

– Da. Znaš li šta, Geralte? Od toga – Velerad klepnu po proglasu otvorenom šakom – od toga digni ruke. To je ozbiljna stvar. Mnogi su već probali. To, moj bratko, nije isto što i poseći nekoliko nitkova.

– Znam. To mi je struka, kaštelane. Ovde piše: nagrada tri hiljade orena.

– Tri hiljade – Velerad napući usta. – I princeza za ženu, priča se po narodu, mada milostivi Foltest nije tako napisao.

– Princeza me ne zanima – mirno reče Geralt. Sedeo je nepomično, s rukama na kolenima. – Napisano je: tri hiljade.

– Kakva su vremena došla – uzdahnu kaštelan. – Kakva šugava vremena! Pre samo dvadeset godina, ko bi mogao i pomisliti, makar i pijan, da će takvih profesija biti? Vešci! Putujuće ubice baziliska! Uslužni krotitelji vodenjaka i zmajeva! Geralte? Dopušta li se u tvom zanatu pijenje piva?

– Svakako.

Velerad pljesnu rukama.

– Piva! – povika. – A ti, Geralte, sedaj bliže. Šta me se tiče.

Pivo je bilo hladno i penasto.

– Šugava su nastala vremena – Velerad je nastavljao monolog, potežući iz krigle. – Namnožilo se svakojake gadosti. U Mahakamu, u planinama, sve vrvi od bobolaka. Po šumama su nekad vukovi zavijali, a da vidiš sada: aveti, borovici nekakvi, kud god pljuneš, vukodlak ili kakva druga čuma. Po selima rusalke i noćnice otimaju decu, već ih je na stotine. Bolesti za kakve se nekad nije ni znalo, da ti se kosa nakostreši. A sad još i ovo! – odgurnu svitak kože na stolu. – Nije ni čudo, Geralte, što je takva potražnja za vašim uslugama.

– Ovo je kraljevski proglas, kaštelane – Geralt podiže glavu. – Znate li detalje?

Velerad se nagnu na stolici i skrsti ruke na stomaku.

– Detalje, kažeš? A znam. Nije baš da su iz prve ruke, ali iz dobrih su izvora.

– Upravo to mi treba.

– Uporan si. Kako hoćeš. Slušaj me sad – Velerad popi pivo i stiša glas. – Još kao kraljević, za vladavine svog oca, staroga Medela, naš milostivi Foltest pokazivao nam je šta sve ume, a umeo je mnogo toga. Računali smo da će ga s vremenom proći. Ali onda, nedugo nakon krunisanja, odmah po smrti staroga kralja, Foltest je samog sebe prevazišao. Svima su nam redom vilice popadale. Ukratko da kažem – svojoj je rođenoj sestri, Adi, napravio dete. Ada beše mlađa od njega, stalno su se držali zajedno, ali ko bi mogao posumnjati, eto, jedino možda kraljica... Uglavnom, gledamo, a eto Ade s evo ovolikim stomakom, a Foltest poče govoriti o venčanju. S rođenom sestrom, razumeš li, Geralte? Situacija beše napeta kô struna, jer je Vizimir iz Novigrada mislio za Foltesta da dâ svoju Dalku, poslao i izaslanike, kad tamo – drž' kralja za ruke i noge da ne poleti i ne rastera izaslanike. Dobro je za nas te uspesmo, inače bi nam uvređeni Vizimir svima creva prosuo. Onda nam, sve uz pomoć Ade, koja je na brata uticala, pođe za rukom da balavca odvratimo od svadbe. No onda se porodi Ada, kad joj je vreme bilo, razume se. A sada slušaj, ovde sve počinje. To što se rodilo nije mnogo ljudi videlo; jedna babica skočila je s prozora kule i ubila se, drugoj se pamet pomutila, te je i dan-danas brljiva. Sudim tako da natkopile nije bilo previše naočito. Bilo je žensko. Uostalom, umrla je odmah, rekao bih da se nikom nije žurilo da podveže pupak. Ada, na svoju sreću, nije preživela porođaj. A onda, bratko moj, Foltest još jednom ispade budala. Natkopile je trebalo spaliti, ili, šta ja znam, zakopati negde u pustari, a ne čuvati ga u sarkofagu u podzemlju dvorca.

– Kasno je sad za tumačenja – Geralt podiže glavu. – U svakom slučaju, trebalo je zvati nekog od Znajućih.

– Misliš li na one mamipare sa zvezdicama na šeširima? A nego šta, sjatilo ih se na desetine, ali tek kasnije, kad je već bilo jasno šta u tom sarkofagu leži. I šta iz njega noću izlazi. Al' nije odmah počelo izlaziti, a, ne. Sedam godina od pogreba bilo je mirno. A onda, jedne noći, kad beše pun mesec, vriska u dvorcu, cika, pometnja! Šta ima dalje da govorim, znaš i sam, i proglas si čitao. Odojče poraslo u kovčegu, i to podobro, a i zubi mu valjano izrasli. Jednom rečju, striga! Šteta pa nisi video leševe. Kao ja. Sad bi obilazio Vizimu u širokom luku.

Geralt je ćutao.

– Onda je – nastavi Velerad – kô što ti rekoh, Foltest sazvao čitavu gomilu čarobnjaka. Zvečaše jedan preko drugog, umalo se ne pobiše onim svojim motkama što ih nose, valjda da se odbrane od pasa ako ih ko nahuška na njih. A huškaju ih bogme redovno. Oprosti mi, Geralte, ako o čarobnjacima drugačije misliš, s tvojim zanimanjem sigurno je tako, ali za mene su to redom badavadžije i budale. Vi vešci međ narodom uživate više poverenja. U najmanju ruku ste, da tako kažem, konkretni.

Geralt se osmehnu, ne reče ništa.

– No vratimo se priči – kaštelan zaviri u kriglu, pa doli piva sebi i Rivu. – Nekoliki čarobnjaci savetovaše pametne stvari. Jedan je predlagao da se striga spali zajedno s dvorcem i sarkofagom, drugi je govorio da glavu treba odrubiti ašovom, ostali su bili složni da joj se glogov kolac zabije u razne delove tela, naravno za dana, kad đavolica spava u kovčegu, izmorena od noćnog zabavljanja. Nažalost, našao se i jedan, luda nekakva ćelava sa zašiljenom kapom, grbavi pustinjak, koji je isfantazirao da su u pitanju uroci, da se to da otkloniti, i da će od strige opet nastati Foltestova curica, lepa kô slika. Kazao je da samo treba presedeti u kripti preko noći, i gotovo, svršeno! Posle čega, zamisli samo, Geralte, kakav je to šupljoglavac bio, ode

i provede noć u dvorcu. Nije teško pogoditi, mnogo od njega nije ostalo, jedino kapica i toljaga. Ali Foltest se navrzô na tu ideju kô čičak. Zabranio je svaki pokušaj ubijanja strige i okupio u Vizimi šarlatane iz svih mogućih zabiti zemlje, ne bi li strigu pretvorili u princezu. To je tek bila živopisna družina! Neke uvrnute babetine, neki ćopavci, štrokavi, bratko moj, vašljivi, da te bog sačuva! I počeše bajati, uglavnom nad činijama i bokalima. Naravno, neke su Foltest ili Veće brzo razotkrili, nekoliko čak obesiše na ogradi, al' nedovoljno, nedovoljno! Ja bi' ih sve redom pobesio! A da je striga za to vreme svaki čas nekog novog umorila, ne mareći za varalice i njihova bajanja, to ne moram ni da ti pričam. A ni to da Foltest više nije živeo u dvorcu. Niko više tamo nije živeo.

Velerad stade načas i uze piva. Veštac je ćutao.

– I tako se to vuče, Geralte, evo šest godina, jer ono se rodilo ima već oko četrnaest leta. Imali smo za to vreme i malo drugih problema, tukli smo se s Vizimirom iz Novigrada, ali s valjanim, opravdanim razlozima; zbog pomeranja graničnih stubova, a ne zbog tamo nekih ćerki ili rodbinskih veza. Foltest, uzgred budi rečeno, već ponekad zucne o ženidbi, i pregleda ponude što nam šalju sa susednih dvora, a doskoro bi ih bacao niz klozet. Ali ne prođe dugo, pa ga opet uhvati ta manija, te onda pošalje konjanike da traže nove čarobnjake. Čak je i nagradu obećao, tri hiljade, na šta se skupilo nekoliko blesa, lutajućih vitezova, čak i jedan čobančić, kreten, što su ga znali svi okolo, nek mu je laka crna zemlja. A striga je dobro. Samo što svaki čas nekog prikolje. Nekako se naviknemo. A od tih junaka, što bi da joj skinu čini, ipak ima neke vajde, jer beštija može da ždere tu na mestu, i ne tumara nikud van dvorca. A Foltest sagradio novu palatu, lepu sasvim.

– Šest godina – Geralt podiže glavu – šest godina niko da reši problem?

– A šta ćeš – Velerad prodorno pogleda u vešca. – Jer problem se sigurno ne može ni rešiti, i s tim se treba pomiriti. Govorim o

Foltestu, našem voljenom i milostivom vladaru, koji i dalje prikucava te proglase po raskrsnicama. Samo što voljnih ima sve manje. Nedavno se, istina, našao jedan, ali je tražio tri hiljade isključivo unapred. E, tog smo strpali u džak i bacili u jezero.

– Prevaranata ne manjka.

– Ne manjka. Naprotiv – složio se kaštelan, ne skidajući pogled s vešca. – Zato, kad dođeš u dvorac, ne traži zlato unapred. Ako tamo uopšte i kreneš.

– Krenuću.

– Dabome, tvoja stvar. Ne zaboravi ipak na moj savet. Ako pak bude reči o nagradi, skoro se počelo pričati o drugom njenom delu, spomenuo sam ti. Princeza za nevestu. Ne znam ko je to izmislio, ali ako striga izgleda kô što se priča, onda je šala izuzetno gruba. Međutim, opet su se našli lupeži što poleteše do dvorca, čim se vest pronela o prilici da se upadne u kraljevsku porodicu. Konkretno, dvojica obućarskih šegrta. Otkud su obućari toliko glupi, Geralte?

– Ne znam. A šta je s vešcima, kaštelane? Jesu li oni pokušali?

– Bilo ih je nekoliko, nego šta. Ali kad bi čuli da sa strige treba skidati uroke, a ne ubiti je, najčešće su slegali ramenima i odlazili. I zbog toga je poraslo moje poštovanje prema vešcima, Geralte. No posle je pristigao jedan, mlađi je bio od tebe, imena mu se ne sećam, ako ga je uopšte i rekao. Taj je pokušao.

– I?

– Zubata princeza razvlačila je njegovu utrobu na sve strane.

Geralt klimnu glavom.

– I to su svi?

– Bio je još jedan.

Velerad je zaćutao na trenutak. Veštac ga nije požurivao.

– Da – izgovori najzad kaštelan. – Bio je još jedan. Najpre, kad mu je Foltest zapretio vešanjem ako ubije ili povredi strigu, samo se nasmejao i uzeo se pakovati. No onda...

Velerad ponovo stiša glas gotovo do šapata, naginjući se preko stola.

– Onda se prihvatio zadatka. Vidiš, Geralte, ima tu u Vizimi nekoliko razumnih ljudi, čak i na visokim položajima, kojima se čitava ova stvar smučila. Priča se da su ti ljudi u tajnosti ubedili vešca da se mane snebivanja i bajanja, nego da strigu ubije, a da kralju ispriča da čarolija nije delovala, da se dogodio nesrećan slučaj pri poslu, te da je ćerkica pala sa stepenica. Kralj će se sigurno razbesneti, ali završiće se na tome da mu ne isplati nagradu. Veštac hulja reče nam na to da za džabe i sami možemo kod strige. I, šta smo mogli... Prikupili smo, pogađali se... Samo što ni od toga ništa nije bilo.

Geralt podiže obrve.

– Ništa, kad ti kažem – reče Velerad. – Veštac ne htede da krene odmah, prve noći. Tumarao je okolo, prikradao se. Napokon je, kako kažu, ugledao strigu, zasigurno u akciji, jer beštija ne izlazi iz kripte da bi protegla noge. Kako ju je ugledao, tako je i utekao. Bez pozdrava.

Geralt lako nakrivi usta u nešto što je valjda trebalo da predstavlja osmeh.

– Ti razumni ljudi – poče – zasigurno imaju još tog novca? Vešci ne uzimaju unapred.

– Dabome, zasigurno imaju – reče Velerad.

– A priča li se koliko?

Velerad se iskezi.

– Jedni kažu: osamsto...

Geralt zavrte glavom.

– Drugi – promrmlja kaštelan – kažu hiljadu.

– I nije mnogo, ako se uzme u obzir da su priče često preuveličane. Najzad, kralj daje tri hiljade.

– Ne zaboravi i nevestu – podsmešljivo dobaci Velerad. – O čemu mi razgovaramo? Jasno je da tri hiljade nećeš dobiti.

– Otkud je to jasno?

Velerad tresnu šakom po stolu.

– Ne kvari moju sliku o vešcima, Geralte! To traje već šest godina, i duže! Striga dokrajči i do pola stotine ljudi godišnje. Danas manje, jer se svi drže podalje od dvorca. Nije, brate, da ja ne verujem u čarolije, video sam ih ne jednom, i verujem, do određenog stupnja, u veštine čarobnjaka i veštaca, razume se. Ali to skidanje uroka je budalaština, to je izmislio onaj grbavi, balavi starkelja, koji je pobenavio od pustinjske hrane, budalaština u koju više niko ne veruje. Niko osim Foltesta. Ne, Geralte! Ada je na svet donela strigu jer je spavala s rođenim bratom, to je cela istina, i nikakva čarolija tu ne pomaže. Striga jede ljude, kô i svaka striga, i treba je ubiti, lako i jednostavno. Čuj, pre dve godine, seljacima iz neke udaljene zabiti pod Mahakamom zmaj pojede sve ovce. Oni se okupe, odu i motkama ga izubijaju, i nisu ni smatrali za shodno da se time treba nešto posebno hvaliti. A mi ovde u Vizimi čekamo da se dogodi čudo i zamandaljujemo vrata za svaki pun mesec ili vezujemo prestupnike pred dvorcem računajući da će beštija da se najede i vrati u grobnicu.

– Lepo ste se dosetili – nasmeja se veštac. – Je l' se prestupništvo smanjilo?

– Ni najmanje.

– Do dvorca, tog novog, kuda se ide?

– Lično ću te odvesti. Šta će biti s predlogom razumnih ljudi?

– Kaštelane – reče Geralt. – Čemu žurba? Ionako se zaista može dogoditi nesreća na poslu, nezavisno od mojih namera. Tada će razumni ljudi morati da razmisle kako da me odbrane od kralja i da pripreme tih hiljadu i po orena, o kojima se priča.

– Rekli smo hiljadu.

– Ne, gospodine Velerade – reče veštac odlučno. – Onaj što ste mu davali hiljadu zbrisao je samo što je ugledao strigu, nije se ni pogađao. Znači da je rizik veći od jedne hiljade. A da li je veći od hiljadu i po, to će se tek pokazati. Naravno, ja ću se pre toga pozdraviti.

Velerad se počeša po glavi.

– Geralte, hiljadu i dvesta?

– Ne, kaštelane. Posao nije lak. Kralj nudi tri hiljade, a ja vam moram reći da je ponekad lakše skinuti urok nego ubiti. Na kraju krajeva, neko bi od mojih prethodnika već ubio strigu da je to tako prosto. Mislite da su dozvolili da ih zakolje samo zato što su se plašili kralja?

– U redu, bratko – Velerad je zamišljeno klimao glavom. – Dogovor stoji. Samo pred kraljem ni zuc o mogućoj nesreći na poslu. Iskreno ti savetujem.